Anul 62
Seria II-a
Nr 546

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri
11 iunie 1958
8 pagini
15 bani

GH. IVANCENCO — „Naționalizarea, 11 iunie 1948"

UN DECENIU DE REALIZĂRI ÎN INDUSTRIA METALURGICĂ ȘI CONSTRUCTOARE DE MAȘINI

de ing. A. Bozgan
adjunct al ministrului Industriei Grele

La 11 iunie 1958 se sărbătoresc zece ani de la naționalizare. Acest eveniment revoluționar de însemnătate istorică pentru țara noastră a însemnat desființarea în cea mai mare parte a relațiilor capitaliste de producție din industrie și făurirea unui puternic sector socialist în economia națională. Pentru a înțelege mai bine ce a însemnat actul naționalizării pentru industria noastră metalurgică și constructoare de mașini trebuie arătate cîteva fapte caracteristice.

Este cunoscut faptul că înainte de naționalizare Romînia se număra printre ultimele țări din Europa în ceea ce privește dezvoltarea economiei, ea fiind considerată o țară „eminamente agricolă". De pildă, producția de oțel pe cap de locuitor în 1948 era numai de 22,2 kg., a celei de fontă de numai 11,7 kg. Totodată, trebuie arătat că industria construcțiilor de mașini și de prelucrare a metalelor nu reprezenta în totalul producției industriale a țării decît 16,2 la sută. Această ramură de producție era deci de 2,8 ori mai mică decît industria alimentară sau de 1,62 ori mai mică decît industria textilă, a confecțiilor și a pielăriei, blănăriei și încălțămintei luate la un loc. Din această cauză Romînia era nevoită să importe din alte țări cea mai mare parte din mașinile și utilajele necesare, dezvoltarea ei fiind deci complet dependentă de țările străine.

Naționalizarea mijloacelor de producție a creat condițiile necesare pentru conducerea planificată a economiei și a constituit totodată premiza trecerii la industrializarea socialistă a țării, în care industria grea să aibă un rol conducător. Pentru a se asigura condițiile unei dezvoltări puternice a industriei construcțiilor de mașini, în anii economiei planificate a trebuit să se rezolve problema asigurării bazei de materii prime a acestei ramuri, adică fontă, oțel și laminate. În acest scop o mare importanță s-a acordat dezvoltării industriei siderurgice, alocîndu-se din bugetul statului importante fonduri de investiții. Drept urmare, în anul 1957 în industria siderurgică s-a produs de 3,7 ori mai multă fontă, de 2,45 ori mai mult oțel și de 2,12 ori mai multe laminate finite inclusiv țevi, de cît în anul 1948.

Crescînd mult baza de materie primă, în anii puterii populare a luat o mare dezvoltare industria construcțiilor de mașini. În cadrul acestei ramuri au fost create subramuri specializate în producția de tractoare și mașini agricole, utilaj industrial (inclusiv utilaj petrolifer), utilaj energetic, mașini-unelte, mijloace de transport feroviar, rutier și naval, bunuri metalice de larg consum și altele.

Volumul producției industriei construcțiilor de mașini a țării noastre a crescut în anii de economie planificată într-un ritm rapid. Astfel, pînă în 1957, volumul producției globale a industriei construcțiilor de mașini a crescut de aproape 8 ori în comparație cu anul 1948. Este important de subliniat că, o dată cu creșterea însemnată a volumului producției, industria construcțiilor de mașini din R.P.R. a reușit să asimileze fabricația unei nomenclaturi largi cuprinzînd peste 1000 de sortimente de produse.

Una din subramurile principale create în anii de economie planificată este aceea a industriei constructoare de mașini și utilaje agricole. Datorită fondurilor însemnate puse la dispoziția acestei noi subramuri, s-a ajuns ca în 1957 industria constructoare de mașini și unelte agricole să dea aproape 17 la sută din producția industriei construcțiilor de mașini.

Temelia dezvoltării puternice a producției de mașini și utilaje agricole în țara noastră a constituit-o specializarea a 19 întreprinderi socialiste pe producția de mașini necesare mecanizării agriculturii. Dezvoltarea uzinelor „Ernst Thälmann", Orașul Stalin, „Semănătoarea", „Vasile Roaită" București, „7 Noiembrie" Craiova și altele, a făcut să crească an de an atît numărul cît și calitatea mașinilor și uneltelor destinate agriculturii. Astfel în anii puterii populare, s-au produs, pentru prima oară în țara noastră, tractoare, batoze, semănători, combine de cereale și de porumb etc. Numai în anul 1957 a avut loc sporirea producției de tractoare cu 13 la sută față de 1956 și livrarea către agricultură a unui însemnat număr de alte produse ale industriei noastre.

În anul 1957 industria constructoare de mașini agricole a adoptat o nouă sistemă de mașini, părăsind fabricația unor tipuri de mașini care s-au dovedit a fi învechite și însușindu-și rapid producția unor noi tipuri care pot fi comparate cu cele mai bune tipuri din străinătate.

Transformarea Romîniei dintr-o țară înapoiată din punct de vedere economic, într-o țară industrial-

(Continuare în pag. a 2-a)

Ce povestesc uzinele

Uzinele-și aprind cîte-o țigară
Și-și spun povestea — pentru-a cîta oară ?
În fiecare zi își spun povestea —
Și-o ascultăm uimiți cu toate-acestea:
„Ehei, pînă acum vreo zece ani,
Am fost sărmane slugi la bogătani.
Nu le vedeam decît arare fața —
Își petreceau în trîndăvie viața,
Dar le simțeam pe pielea noastră, zilnic,
Huzurul, și-l uram, răbdîndu-l silnic.
Adeseori ne-au inroșit cu sînge
Pereții, vrînd cerbicea a ne-o frînge.
Din sîngele vărsat rămase cheagul
De purpură, ce ne-nflorește steagul.
Sub faldurile lui am biruit —
Și pe patroni, pe veci i-am izgonit.
Noi nu le-am dus, și nu le-om duce dorul —
Acum, stăpînul nostru e poporul !"
Așa vorbesc uzinele acum,
Scoțînd pe coșuri vălătuci de fum...

Petre Solomon

CÎNTEC, MERS și JOC pentru BELȘUGUL de mîine

Cînd am poposit în comuna Viștea de Jos, era într-o joi seara. Vremea era posomorîtă ca o babă rea și arțăgoasă.

În drum spre căminul cultural mi-am găsit tovarăș un pui de ciobănaș cam de vreo opt ani, de la care am luat primele „informații" de pe teren. Laie Cîrje știa de toate. De la el am aflat că de curînd s-a deschis un grup de magazine noi „ca la oraș, nu altceva" și că școala mare, spațioasă, din dreapta șoselei a fost terminată anul trecut și că cel mai mare internat din raion — se lăuda în continuare tovarășul meu de drum — e cel din satul lui. Pe un drum lateral, mai puțin îngrijit decît pe cel care venisem (Laie vrea să mă convingă că s-ar datora ploilor), am ajuns la o clădire mare cu ferestre luminate din plin. Căminul cultural „Gheorghe Lazăr" — comuna Viștea de Jos.

Însoțitorul meu, ca bună gazdă, nu se despărți de mine pînă nu mă dădu în primirea directorului de cămin Remus Socol, un bărbat înalt, subțiratic, cu ochi vii, pătrunzători, a cărui înfățișare nu trădează cei 49 de ani pe carei are.

— Ați nimerit tocmai bine. Peste o jumătate de oră avem repetiție la cor.

În așteptare, stăm de vorbă despre mersul muncii culturale în satul lor. Sîntem deocamdată vreo șase. Radu Ion, directorul școlii de 7 ani, Cîndulet Gheorghe, profesor de romînă, Grapă Aurel, un țăran blond, mic de statură, și un bătrîn înalt și subțire, veșnic cu snoava pe buze, moș Damian, cum îi spun cei din jur și ...Laie.

De la ei am aflat despre conferințele ce se țin din două în două săptămîni pentru popularizarea celor mai noi metode agrotehnice, despre serbările școlare ce se dau în fiecare lună. (Aci Laie îmi șoptește că: „echipa de dansuri a copiilor — a noastră — a luat premiul I. la faza intercomunală cu suita „Nunta țărănească".) Și apoi despre teatru și dans. Nu-i vorbă, că munca depusă la teatru mie nu mi s-a părut cea mai bună, căci pentru o comună trei piese ca cele pe care voiesc să le monteze cei din conducerea căminului, depășesc în bună măsură posibilitățile locale. (E vorba de „Omul care a văzut moartea", „Nunta" și „Năpasta"). Cei de la cămin ar putea însă, cu o singură piesă bine aleasă, să răspundă și gustului și intereselor vișenilor.

Dansul în Viștea înseamnă tradiție. Faima „Feciorească" a trecut de mult nu numai albia Oltului sau creasta Carpaților, ci s-a auzit pînă dincolo de Dunăre și de hotare. E un dans voinicesc de bărbați, cu figuri iuți, sacadate, care cer măiestrie în joc și agilitate. Un dans învățat din tată în fiu de cum „vîrsta" a împodobit căciula feciorului și uneori de mai înainte.

Aurel Grapă, conducătorul echipei, îmi face cunoștință cu vreo cîțiva feciori, care în timp ce noi vorbeam, intrau în sala căminului. Laie Borzea, Victor Grapă, Ieremia Borzea (cred că satul întreg are peste o sută de Borzea și de Grapă !). Feciori frumoși, tot unul și unul de înalți, și se pare la fel de mîndri la joc. Îmi vorbesc de planurile lor. Vor să se prezinte la cel de-al V-lea Concurs pe țară cu un dans pe tema **„Și-n sat la noi e bucurie"**. Ideea dansului s-a născut încă din toamna trecută cu prilejul unei vizite la gospodăria colectivă din satul apropiat Noul Romîn. Acolo și-au dat seama de cîștigul obținut, de rodul bogat și de bucuria colectiviștilor. Și în sat la noi trebuie să înflorească această bucurie — și-au spus dansatorii din Viștea — și au căutat ca alături de vorbă și faptă să arate aceasta și prin mijlocirea jocului.

Între timp am cunoscut și pe dirijorul corului, profesorul de muzică Ion Cuntan, talentat compozitor și folclorist. A început să instruiască din februarie acest cor de peste 50 de persoane și a obținut rezultate bune. Și fiindcă dirijorului și coriștilor nu le place lauda goală, au trecut la faptă. Au început să repete. **„Dorul badei"** și **„Frunzuliță, frunzuliță"**, prelucrate de dirijor după melodii culese din sat au inaugurat repertoriul. După o scurtă pauză se încep repetițiile pentru ultimele finisări la corul **„Partidului, părinte al bucuriei"** de Romașcan. Soliștii sînt plini de emoție, dar și de talent. Marioara Șandru, o fată mică, cu părul de foc, și Ion Godan, a cărui voce de tenor se desprindea armonios, întregeau buchetul de talente vocale ale vișenilor, a cărei floare de preț este Aurelia Șandru, cea mai înzestrată dintre toți.

Tovarășul Ion Cuntan, mi-a spus: „În cor sîntem cîțiva comuniști și mulți utemiști. Și ne-am zis că și muzica poate fi un mijloc pentru îndeplinirea sarcinilor ce ne revin. Astfel, corul nostru va căuta să cînte și el belșugul zilelor de mîine. În acest scop vom prelucra cîntece din satele și raionul nostru, pe versuri noi izvorîte din viața și năzuințele satului".

Liliana Șaplan

Din programul bibliotecii săteștie a comunei Broșteni, raionul Strehaia sînt nelipsite „serile literare" sau de „întrebări și răspunsuri" organizate pe diferite teme.

In fotografie: tinerii Elisabeta Pelea, colectivistul Marcel Troicea, Alfloarei Eliza, Constantin Munteanu, Alexandru Petcu și bibliotecara Maria Buru, pregătesc materialul pentru o „seară literară", la cămin.

Seară DE ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Petre Andrei, directorul școlii elementare din satul Lupșa de Jos, raionul Strehaia, se afla în toiul repetiției cu echipa de dansuri a colțului roșu de la colectivă. Deodată ușa se dădu în lături ca trintită de furtună și în prag se ivi Elisabeta Burtea, responsabila colțului roșu.

— Lasă totul, tovarășe Andrei, ia echipa și hai să mergem la căminul cultural, sus în comună, — zise ea în loc de bunăseara.

— Da' ce-ai pățit Elisabeto, despre ce este vorba ? a întrebat Andrei, nedumerit.

— Auzi colo... Noi, pregătisem ca în prima seară președintele să vorbească, colea, la colțul roșu, la noi, și cînd colo el...

Și Elisabeta Burtea îi povesti de-a fir a păr cum oamenii din comună, și mai ales cei din întovărășirile agricole, l-au invitat la căminul cultural pe Gheorghe Circeanu, președintele gospodăriei agricole colective, să le vorbească despre cele văzute și auzite la Consfătuirea de la Constanța. Colectiviștii au vrut ca președintele să vorbească mai întîi, la colțul lor roșu, dar văzînd că toți oamenii din comună sînt nerăbdători să-l asculte, au venit și ei la căminul cultural. Și unde mai pui că au luat parte la discuții. Chiar Elisabeta Burtea le-a vorbit celor din sală despre colectivă, despre faptul că în 1952 în sat era doar o întovărășire agricolă care reunea numai 14 familii. Oameni harnici și cu tragere de inimă ca Mihai și Constantin Pescaru, Vasile Cuplescu și alții au lămurit și pe ceilalți membri și au transformat întovărășirea în gospodărie agricolă colectivă. Și aici începutul nu a fost ușor. Oamenii se lăsau greu deprinși cu munca în comun. Unii trăgeau chiulul, alții lucrau de mîntuială, dar cu timpul, fiind ajutați și îndrumați de organizația de partid, au înțeles adevăratul rost al muncii lor și rezultatele n-au întîrziat să se arate. Munca rodnică laolaltă a făcut ca spre colectivă să se îndrepte mai mult de jumătate din numărul familiilor din sat.

Discuțiile colectiviștilor în seara aceea la căminul cultural au deschis poftă de vorbă și celorlalți. Pînă seara tîrziu oamenii s-au sfătuit și au chibzuit cum să aplice în viață hotărîrile Consfătuirii de la Constanța. La sfîrșitul adunării echipa de jocuri a colectivei și corul căminului cultural din Lupșa (care a sărbătorit de curînd 10 ani de activitate), au prezentat un frumos program artistic.

A doua zi, la colțul roșu al colectivei a avut loc o seară de întrebări și răspunsuri cu aceeași temă: Consfătuirea de la Constanța. De astă dată colectiviștii l-au rugat pe Gheorghe I. Circeanu să le vorbească mai în amănunțime despre felul cum trebuie să aplice ei, în colectiva lor, sarcinile trasate la Consfătuire cu privire la dezvoltarea avutului obștesc și a fondului de bază. Seara de întrebări și răspunsuri a devenit pînă la urmă o adevărată adunare generală și colectiviștii, împreună cu conducerea, au găsit cu cale să completeze planul lor de muncă. Au hotărît să cultive plante tehnice, să dezvolte și pe mai departe sectorul viticol și zootehnic, să contracteze cu statul încă 5.000 kg. de cereale, 200 kg de brînză de oaie, 120 kg, de lînă și alte produse.

Seara de întrebări și răspunsuri s-a dovedit a fi foarte folositoare. O parte din problemele discutate au și început să prindă viață. Asemenea seri de întrebări și răspunsuri ar fi de dorit să aibă loc la fiecare colț roșu din gospodăriile colective sau cămine culturale. Ele sînt o formă foarte bună de atragere a maselor la discutarea și rezolvarea cît mai bună a sarcinilor obștești.

Maria Stancu

UN DECENIU DE REALIZĂRI
în industria metalurgică și constructoare de mașini

(Urmare din pag. 1-a)

agrară, cu o industrie modernă, puternică, a determinat la rîndul ei schimbarea într-o mare măsură a structurii comerțului exterior al țării. Dacă, de pildă, sub vechiul regim Romînia se distingea prin faptul că la export dominau produsele agricole și petrolifere, iar la import produsele industriale finite, ca de exemplu: motoare, mașini-unelte etc., astăzi comerțul exterior al R.P.R. se caracterizează pe de o parte prin sporirea însemnată a importului de materii prime și semifabricate necesare industriei, iar pe de altă parte, prin exportul de produse finite industriale. Astfel, de pildă, în ajunul celui de al doilea război mondial, Romînia importa peste 95 la sută din mașini și utilajele necesare. Astăzi, ca urmare a creșterii impetuoase a industriei noastre constructoare de mașini, exportul nostru cuprinde și multe produse finite și anume, mașini-unelte, motoare, tractoare, autocamioane, utilaj petrolifer, echipament energetic, linii de ciment și multe altele. Aceste produse sînt cunoscute în multe țări ale Europei și Asiei.

Un rol important în înfăptuirea cu succes a industrializării socialiste a R.P.R. l-a avut și-l are colaborarea economică cu celelalte țări socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Creîndu-se posibilități pentru dezvoltarea colaborării economice între țările socialiste pe baza unei strînse coordonări a planurilor de producție dintre aceste țări, se vor dezvolta pe mai departe și în țara noastră condiții tot mai bune de sporire a planurilor de producție ale industriei noastre.

Dezvoltarea industriei socialiste a contribuit și contribuie din plin la schimbarea satului. Astfel, industria noastră dezvoltîndu-se a putut pune la dispoziția țărănimii muncitoare prin S.M.T.-uri un număr ridicat de mașini și utilaje agricole. Drept urmare, numărul tractoarelor existente în S.M.T.-uri a crescut de la 3.136 cîte erau în 1949 la 20.700 în 1957, a cultivatoarelor de la 71 la 7.104, a combinelor de la 10 la 606 etc.

Înzestrarea S.M.T.-urilor cu mașinile și utilajele necesare a contribuit într-o mare măsură la atragerea țărănimii muncitoare într-un număr din ce în ce mai mare pe făgașul marei producții socialiste.

Partidul și guvernul nostru acordă o deosebită atenție dezvoltării agriculturii și în special dezvoltării culturii porumbului și a unor ramuri rămase în urmă cum sînt creșterea animalelor, viticultura etc. Industria noastră este capabilă astăzi să răspundă în cel mai înalt grad acestor cerințe atît prin elaborarea sistemelor de mașini agricole corespunzătoare cît și prin ridicarea volumului producției de mașini și utilaje agricole. In anii puterii populare între industria noastră socialistă și agricultură s-au format și cimentat legături cum n-au existat nicicînd Harnica noastră țărănime muncitoare răspunde așa cum se cuvine la grija pe care partidul și guvernul o are pentru a-i pune la îndemînă mijloace de muncă mecanizate. Prima și cea mai de seamă sarcină ce-i revine țărănimii muncitoare este de a contribui pe măsura puterilor la aprovizionarea industriei noastre socialiste cu materii prime agricole. Pe de altă parte țărănimea muncitoare este chemată să lupte din răsputeri pentru sporirea producției în toate ramurile agriculturii noastre și să-și valorifice prin sistemul de contractări și achiziții surplusul de produse pentru aprovizionarea orașelor și produsele agro-alimentare necesare. Modul cum producătorii agricoli, atît din sectorul socialist, cît și din cel al micii producții individuale au răspuns pînă în prezent la această chemare, dovedește dragoste și încredere deplină în regimul nostru democrat popular, dorința de a cimenta și mai mult alianța între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, pentru întărirea scumpei noastre patrii. In fiecare zi mii și mii de tone de produse agro-alimentare sînt trimise spre orașe pentru industrie, pentru oamenii muncii de la orașe. Firește mai sînt încă multe de făcut în această privință. Datele existente arată o creștere continuă a cantității de cereale contractate. Aceasta dovedește adînca prefacere în conștiința milioanelor de țărani muncitori din țara noastră, recunoștința lor față de partid și guvern.

Aniversînd zece ani de la înfăptuirea actului revoluționar al naționalizării oamenii muncii din țara noastră își exprimă deplina încredere în justețea politicii Partidului Muncitoresc Romîn inițiatorul și organizatorul victoriilor noastre.

CARȚI NOI

Ion Creanga: — Fata babei și fata moșneagului — ediția a III-a — Colecția „Traista cu povești" — ilustrații de Ioana Constantinescu — Ed. Tineretului
24 pag. — 0,75 lei

Ecaterina Marteș: — Între copii — Ilustrații de Ilie Schön — Ed. Tineretului
116 pag. — 2,25 lei

Horia Robeanu: — Fărîmiturică — Ilustrații de Clelia Ottone — Ed. Tineretului
112 pag. — 9 lei

Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective

Creșterea continuă a numărului gospodăriilor agricole colective dovedește că tot mai mulți țărani muncitori se conving de superioritatea muncii laolaltă, în mari unități agricole socialiste. Organizarea muncii în cadrul tinerelor gospodării colective, care fac primii lor pași pe drumul nou, al belșugului și bunei stări, ridică în fața consiliilor de conducere o serie de probleme, de a căror rezolvare este legată înfrîngerea greutăților firești oricărui început. În această privință, cunoașterea cît mai îndeaproape a experienței gospodăriilor colective mai de mult înființate poate fi de un mare folos pentru gospodăriile tinere. Tocmai de aceea redacția noastră a luat inițiativa publicării unor materiale care să dezbată unele probleme de bază ale organizării muncii în brigăzi și echipe.

Pentru început publicăm scrisoarea tov. Constantin Oprică, președintele g.a.c. „Brăzdă Nouă" din comuna Castelu, raionul Medgidia:

„De la început trebuie să subliniez faptul că în gospodăria noastră avem și colectiviști romîni și colectiviști de naționalitate turcă. În primul an (acum 8 ani) consiliul de conducere a căutat cele mai bune mijloace pentru organizarea oamenilor în brigăzi și echipe, în așa fel încît să se realizeze o deplină armonie în muncă.

În 1950 gospodăria număra 70 familii cu aproape 700 hectare teren arabil. Pentru acoperirea acestei întinse suprafețe am organizat două brigăzi de cîmp. Adunarea generală a ales brigadieri pe Mustegep Suliman la brigada întîia și pe Nicola Dinu la brigada a II-a.

La repartizarea oamenilor în brigăzi s-a ținut seama în primul rînd de hărnicia și pricepere colectiviștilor, împărțind egal forțele în cele două brigăzi. În al doilea rînd am căutat ca echipele să cuprindă un număr egal de colectiviști romîni și turci. Așa puteau învăța mai bine unii de la alții.

Consiliul de conducere a căutat să micșoreze cît mai mult numărul funcțiilor așa-zise administrative. Astăzi, cînd întreaga comună este în gospodărie, avem numai 8 oameni care nu lucrează direct în producție: președintele, contabilul șef Agi Ali Turan, socotitorul Băncilă Stan, brigadierul pomi-viticol Chivu Dumitru, brigadierul legumicol Șefchet Șeicamet, brigadierul zootehnist Voicu Pandrea și cei doi brigadieri de cîmp. Acești oameni — în special brigadierii — au ieșit din producție, însă numai pe măsură ce ramura respectivă se dezvolta într-atît încît se făcea simțită nevoia unui conducător. Așa, de pildă, cît timp ramura pomi-viticolă număra doar 5 hectare, gospodăria nu a găsit potrivită alegerea unui brigadier. Însă la începutul anului 1958 ne-am planificat încă 10,50 ha. vie, iar pentru realizarea acestui plan, adunarea generală a găsit nimerit să-l aleagă pe Dumitru Chiru brigadier, el fiind încă de la început specializat în cultura pomilor și a viței de vie. Deci nu funcția crează ramura, ci dezvoltarea ramurei îndreptățește existența funcției.

În acești opt ani au fost foarte puține schimbări printre membrii brigăzilor. Aș putea zice că nu s-au făcut aproape de loc mutări de oameni dintr-o brigadă în alta. Permanentizarea oamenilor în aceleași brigăzi, în aceleași echipe și pe aceleași locuri a făcut ca membrii colectiviști să-și cunoască bine tovarășii de muncă, să se familiarizeze cu atelajele, cu solurile, cu planurile de cultură. Asta ne-a înlesnit să organizăm asolamente pentru diferite culturi, oamenii pregătindu-și din timp terenurile pentru asolamente. Veteranii brigăzilor de cîmp — adică membrii colectiviști care nu și-au schimbat niciodată locurile în brigăzi din 1950 și pînă astăzi — sînt Micu Barbu, Petrache Pană, Rasim Ali Agi, Amdi Mambet, din brigada I-a, Tagedin Ali Agi, Petre Oprică, Andrei Nicola și alții din brigada a II-a.

La sfîrșitul anului 1957 ultimele familii din comună au intrat în gospodăria colectivă. Adunarea generală a hotărît să nu facă nici o diferențiere între colectiviștii „vechi" și colectiviștii „noi". Majoritatea celor intrați mai tîrziu în gospodăria colectivă erau pricepuți agricultori, oameni care știau să-și muncească pămînturile după toate regulile agrotehnicei. Venind alături de noi, mulți dintre acești colectiviști fără vechime au fost aleși de adunarea generală chiar ca șefi de echipă. Astfel, Băncilă Ștefan, Micu T. Ion, V.drighin Ion, colectiviști din 1957, sînt șefi de echipă.

Problema cadrelor pentru diferitele ramuri ale gospodăriei am rezolvat-o întotdeauna prin școlarizare. Planul de perspectivă al gospodăriei ne arată întotdeauna ce cadre ne trebuie. Dacă planificăm, de pildă, procurarea a încă vreo cîteva sute de oi, repartizăm din timp doi-trei colectiviști pe lîngă turmele existente ca să cunoască bine, în practică, păstoritul. Ne-am programat înființarea în 1958 a unei crescătorii de păsări, 400 găini și 200 rațe. Colectivista Maria Subțirică a fost trimisă din timp la o școală de două luni, iar cînd am cumpărat păsările, Maria era inițiată asupra felului în care trebuie îngrijite. Așa am procedat cu toate celelalte ramuri ale gospodăriei existente și la fel vom proceda și pentru ramurile pe care le vom mai înființa. Cu cadre calificate, ramura respectivă ne dă toate garanțiile că va deveni rentabilă".

Const. Oprică

La casa laborator din g.a.c. Hărman, inginerul Erich Schneider arată colectiviștelor Viorica Crăciun și Aurica Tohănescu cum atacă mana răsadurile de roșii.

ÎN „TOVARĂȘIE"

Dinspre Prahova cerul prinse a se întuneca prevestind apropierea ploii. Oamenii, care la prașilă sau la plivit, care la stropitul viei sau în livadă, se opreau o clipă din lucru și îndreptîndu-se din șale, scrutau norii ce grăbeau spre sat.

— Poate dă o ploicică bună...

— Ar sălta porumbul văzînd cu ochii...

— Auzi Ioane cum tună! Ce mai bubuitură, vine ploaie mare...

Vorbele se încrucișau peste lanurile toropite de zăpușeală, pierzîndu-se în zare. Iată că norii au ajuns deasupra țarinei. Un tunet puternic bubui peste lanuri și fu urmat îndată de picăturile repezi ale ploii.

...Ion Cristea își trăsese scăunelul la umbră, în fața casei, privind și el la norii ce veneau buluc ca oile. Aștepta ploaia, grîul pus în toamnă era tocmai la vremea legatului și o ploicică bună nu-i prisosea; la fel și porumbului.

Stropii repezi ce începură să cadă pieziș și peste sat curmară firul gîndurilor lui Cristea gonindu-l în casă. După el veni și Oprina, nevastă-sa, mulțumită că putuse să bage la vreme colacii în cuptor. Bărbatul își luă ceva pe spate și trăgînd scăunelul în fața ușii, se așeză dînd din nou frîu gîndurilor.

Citise nu o dată în gazete că i se zice într-ajutorare. Aici, în Balotești, ei îi spun „tovărășie". Gheorghe Gh. Gheorghe, care e deputat comunal, se ajută cu rudele sale. El, bunăoară, este în tovărășie cu Ilie al lui Mantu. Și așa, mai toți oamenii, vecin cu vecin, prieten cu prieten, rudele între ele, pun la un loc vitele, plugul și ce mai au și lucrează laolaltă din toamnă pînă în toamnă. În tovărășia lor, el, Cristea, a venit cu cal, căruță, plug, grapă de fier, cultivator, prășitoare și marcatoare, iar Ilie tot cu un cal, căruță și plug. La muncă ies numai cu nevestele, căci copiii, ai lui sînt mai toți pe la casele lor, iar Ilie îi are numai de o schioapă.

Avînd doi cai, plug și toate cele, au putut lucra pămîntul ca lumea. Ogoarele, de pildă, le-au făcut încă din toamnă. Și cît de bine îi prinde acum pămîntului umezeala strînsă în iarnă! Chiar de nu plouă în zilele acestea, porumbul semănat în arătură de toamnă tot va răzbate. În primăvară cînd s-a zvîntat locul au și bagat grapa și apoi cultivatorul.

Gîndurile lui Cristea se desfășurau mai departe. Să-l lăsăm în seama lor și să vă povestim încă ceva despre felul cum se într-ajutorează țăranii muncitori cu gospodărie individuală din această comună.

De cîțiva ani, în Balotești, a devenit un obicei ca două-patru familii să se într-ajutoreze la arături, însămînțări, întreținerea culturilor și așa mai departe. Oamenii cad la înțelegere fiecare cu ce vine, hotărînd totodată, de la bun început, ca munca făcută în plus să fie plătită. În Balotești, de pildă, prășitul manual al unui pogon se plătește cu 60 de lei. Ilie Mantu are pus cu porumb trei pogoane, pe cînd Ion Cristea doar două pogoane. Pogonul de porumb pe care Ilie îl are în plus, va fi prășit tot laolaltă, numai că acesta îi va plăti lui Cristea jumătate din preț, adică 30 de lei. La fel la secerat. Anul trecut seceratul, legatul și clăitul snopilor de pe un pogon s-a plătit cu șapte duble de grîu. Ilie Mantu are cu un pogon de grîu mai mult față de Ion Cristea. Firește că Cristea îl va ajuta pe Mantu și la strînsul recoltei de pe acest pogon, urmînd ca acesta să-i plătească munca după prețul dat în sat. La fel va fi la treieriș unde într-o ceată intră deobicei mai multe grupe de într-ajutorare.

— Munca laolaltă este spornică oricum ai privi-o. Ia gîndiți-vă dumneavoastră dacă eu, cu pămîntul meu de 2 hectare fărîmițat în 5 parcele, am ieșit totuși cîștigat lucrînd în tovărășie cu Ilie al lui Mantu, ce spor mare am avea dacă ne-am uni vitele, atelajele și, bineînțeles, pămîntul — nu doi, ci douăzeci!... Vorbele acestea sînt rostite azi, în comuna Balotești, regiunea București, nu numai de Ion Cristea. Mulți consăteni de-ai săi, într-ajutorîndu-se ani de-a rîndul și văzînd cît de avantajați pot fi lucrînd laolaltă, au hotărît să treacă la întovărășirea agricolă. Și poate că nu-i întîmplător faptul că în Balotești, îndată după recoltare vor lua ființă încă patru întovărășiri agricole. Cererile sînt făcute și aprobate la raion, urmînd ca îndată după ce recolta va fi strînsă să se treacă la comasarea pămîntului.

Elena Călin

ÎNSILOZAREA NUTREȚURILOR VERZI

Sfaturi pentru agricultori

Veche zicală spune: „să-ți faci vara sanie și iarna car". În creșterea animalelor, aceasta înseamnă că încă din timpul verii trebuie asigurată hrana de iarnă a animalelor. Între nutrețurile care sînt o hrană bună pentru animale și dau un spor însemnat de producție, fac parte și nutrețurile însilozate.

La Consfătuirea de la Constanța s-a recomandat să se asigure cinci tone de nutreț însilozat pentru fiecare vacă, 3—4 tone pentru bovinele tinere și 0,2—0,5 tone pentru scroafe. Pentru a realiza aceste cantități trebuie folosite toate furajele ce pot fi însilozate. În perioada actuală pot fi însilozate nutrețurile verzi timpurii: lucerna, trifoiul, secara, borceagul etc. Experiențele făcute de institutele de cercetări zootehnice au dovedit că nutrețurile verzi însilozate își măresc foarte mult valoarea nutritivă față de fîn. Se știe că în timpul uscării se pierde prin scuturare pînă la 20—25 la sută din nutreț. Se pierd părțile mai valoroase: frunzele, florile etc. și de multe ori rămîn doar bețele. Prin însilozare pierderile sînt mult mai mici și nu depășesc cinci la sută.

La G.A.C. Bod regiunea Stalin, prin administrarea în hrana vacilor a furajelor însilozate, producția medie de lapte pe cap de vacă a crescut de la 4,5 kg. la 9 kg. Asemenea exemple se pot da și de la alte gospodării colective. La G.A.C. Hărman, regiunea Stalin, aproape jumătate din cantitatea de nutrețuri ce se însilozează anual o formează lucerna verde. De asemenea la G.A.C. din Topraisar, Palazul Mare și alte gospodării din regiunea Constanța.

La însilozarea nutrețurilor verzi trebuie să se țină seama de o serie de reguli. Astfel, se recomandă să se însilozeze plantele în perioada de la începutul înfloririi, cînd conțin cea mai mare cantitate de substanțe hrănitoare. Este bine ca nutrețurile să fie puțin pălite. Dacă sînt ude de rouă, se micșorează cantitatea de soluție cu care se stropesc. Nutrețurile se toacă mărunt și se presează bine pentru a elimina aerul.

Pentru însilozare, institutul de cercetări zootehnice recomandă mai multe rețete practice:

— însilozarea cu formol (soluție 5 la sută, 25 litri soluție la 100 kg. de nutreț verde). În loc de formol se poate folosi melasa (8—10 kg. soluție la 100 kg. de nutreț). Nutrețurile verzi se pot însiloza separat sau în amestec cu furaje grosiere (paie pleavă, coceni etc.).

Însilozarea nutrețurilor verzi are avantajul că se face ușor. Prin folosirea în hrana animalelor a furajelor însilozate se pot economisi țîrnurile, sfecla etc. care sînt mult mai scumpe și mai greu de păstrat. De asemenea prin însilozare se pot valorifica multe nutrețuri care altfel ar fi lăsate în părăsire: iarba rămasă în urma pășunatului animalelor, resturile de la grădina de zarzavat, frunzele de sfeclă etc. Nutrețurile verzi însilozate vor asigura așa-zisa „pășune de iarnă a animalelor".

Ing. Maria Bogdan

Tractoarele construite de muncitorii uzinelor „Ernst Thälmann" din Oraşul Stalin sînt cunoscute astăzi pe trei continente. Iată realizări ale industriei noastre socialiste, realizări despre care capitaliştii din Romînia spuneau odinioară că sînt cu neputinţă de înfăptuit.

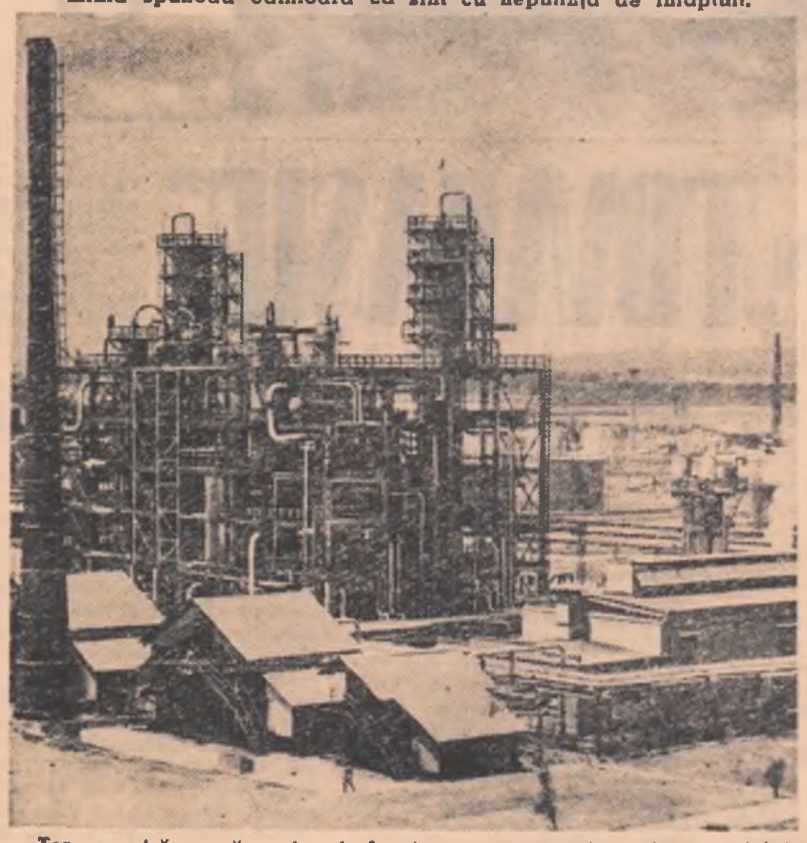

Ţara noastră ocupă un loc de frunte pe plan mondial, atît în privinţa producţiei de ţiţei cît şi în privinţa prelucrării acestei bogăţii denumită „aurul negru".

In fotografie: Una din construcţiile cu care poporul nostru muncitor se mîndreşte: Blocul de ulei de la Teleajen.

FILE DE ISTORIE

Istoria anilor noştri tineri cuprinde evenimente cu dimensiuni şi sensuri ce nu încap în vechile tipare. In anii aceştia s-au schimbat temeliile înseşi ale vieţii: robii de ieri au devenit stăpîni. Stăpînii ţării lor. In frunte cu partidul, muncitorii şi ţăranii s-au opintit zdravăn în roata istoriei, aducînd-o pe făgaşul ei firesc, şi au pornit s-o împingă vijelios înainte: puterea economică a patriei noastre a crescut în această scurtă perioadă de vreme, precum voinicul din poveste, într-un an cît în zece. Ţara „eminamente agricolă", ţara cumplitelor recorduri ale mortalităţii infantile şi analfabetismului, s-a transformat într-o patrie înfloritoare, cu o industrie puternică şi cu o agricultură în plin progres.

Făceam aceste reflecţii acum cîteva zile pe cînd priveam un şir de combine, care odihneau pe roţile lor de cauciuc pe o alee, înmiresmată de parfum de trandafiri, din incinta uzinelor „Semănătoarea". Colectivul de muncitori de aci se pregătea pentru o dublă sărbătoare: aniversarea a zece ani de la naţionalizare şi de la înfiinţarea acestor uzine. Căci actul de naştere al uzinelor „Semănătoarea" l-a semnat chiar evenimentul revoluţionar de acum un deceniu. Naştere este cuvîntul potrivit, căci pe aceste locuri nu exista nimic, sau aproape nimic: erau nişte harduqhii unde se făceau reparaţii auto. Puţinii muncitori de aci, care la 11 iunie 1948 salutau evenimentul zvîrlind şepcile în aer şi chiuind voinicește, credeau în propăşirea pe care aveau s-o aducă anii ce veneau. Dar, niciunul dintre ei nu şi-ar fi închipuit că, peste zece ani, pe acele locuri părăginite, vor aştepta, pe alei de trandafiri, cîrduri de combine gata să ia drumul ogoarelor. Era şi greu să-ţi închipui aşa ceva. Chiar cînd, pe lîngă atelierele prizărite s-au mai comasat şi altele. Ce reprezentau ele în fond? Nişte coşmelii prin care hălăduiau în voie vîntul, ploaia şi zăpada, şi nişte maşini mîncate de rugină. Şi oamenii. Oameni pe care nu-i mai îmboldeau la muncă sudălmile patronilor, ci inima; oameni care nu mai trudeau pentru buzunarul fără fund al stăpînilor, ci munceau pentru ei, pentru fabrica în care erau ei stăpîni; oameni care luptau pentru înflorirea patriei lor, în frunte cu cei mai buni fii ai poporului, comuniştii.

Şi aşa, „minunea" s-a produs: în cîţiva ani, pornind de la prima maşină agricolă, modesta semănătoare cu două rînduri, trasă de cal, au ajuns să fabrice unele din cele mai moderne maşini agricole, combinele. Unul din cei mai vechi oameni din uzină, tovarăşul C. Marinescu, îşi aduce aminte cu dinoase de primul „pui" al uzinelor, semănătoarea cea simplă, care a şi dat numele fabricii.

„Ehei, e mult de atunci — povesteşte el, cu tonul părinţilor cînd vorbesc despre prima lor odraslă. Pe vremea aceea nu exista nici sculăria, nici turnătoria, nici clubul, nici..." (Pe vremea aceea! Adică acum cîţiva ani). „Cînd pe poarta uzinelor a ieşit prima maşină agricolă, începuse acţiunea de cooperativizare

ACUM 10 ANI!

Directorul fugise pe din dos
şi uşile, cu pluş capitonate,
deschise-n vînt — ca nişte guri căscate,
priveau mulţimea fremătîndă, jos...
Au tresărit portrete-n rame fine
şi au gemut din arcuri canapele:
venea strungarul, hotărît să spele
istoria de casnă şi ruşine!
Si cînd, flăcăul cel cu muşchi de piatră,
păşi-n birou — a doua oară-n viaţă,
în amintirea-i proaspătă, din ceaţă,
s-au cuzit buldogii cruntţi — cum latră!
Şi s-a oprit strungarul un moment...
Dar, auzindu-şi numele, de-afară,
muie peniţa-n vechea călimară,
semnînd, stîngaci, întîiul document...
Noi cîntece zvîcniră peste brazi!
Vestind spre zări acele prime ceasuri,
sirenele-au cîntat pe două glasuri,
preludiul simfoniilor de azi...

Gheorghe Scripcă

Petru Vîntilă

Minerul şi TATĂL SĂU

Povestire

La începutul lunii iunie 1948, un ţăran venise la unul din cei trei ori patru fii ai săi care era lucrător la minele societăţii „Mica". Ţăranul acela abia împlinise atunci cincizeci de ani, dar arăta îmbătrînit tare. Avea înfăţişarea unui om trecut prin greutăţi mari, printr-o viaţă chinuită şi prin suferinţe fără număr. Avea mîini osoase şi palme bătucite de muncă. Păşea adus nişel din spate, ca un om care parcă se ferea să nu-şi zdrobească spinarea de ştenafii unei galerii subpămîntene. Vederea îi era slabă şi purta nişte ochelari care nu păreau să i-o întărească prea mult. Era dintr-un sat de munte, dinspre Haţeg, dar se vedea că îi erau cunoscute locurile din Valea Jiului. Pînă în 1940 lucrase şi el în mină, aceeaşi mină în care lucra acum fiul său. In tren, pînă la Lupeni unde mergea, a stat tot timpul lîngă fereastră, privind culmile munţilor cu acea gravă curiozitate pe care o au oamenii cînd revăd nişte locuri pe care au petrecut vreme îndelungată. Omul nu părea să fie vorbăreţ şi prietenos din fire. Altul în locul lui ar fi intrat repede în vorbă cu vecinii din compartiment, ar fi povestit o mulţime de lucruri, şi-ar fi deşertat sacul cu aduceri aminte. El însă, stătea închis în sinea lui, tăcut, cu fruntea încreţită şi cu ochii micoraţi, privind afară, parcă ar fi vrut să recunoască în peisajul desfăşurat din geamul trenului nişte amănunte ştiute din vechimea amintirilor sale. Pînă la urmă însă, a fost silit să vorbească, întrebat fiind de un călător de lîngă el, dar răspunsurile lui au fost scurte, rostite parcă fără chef.

— Mergi departe? l-a întrebat călătorul.

— Pînă aci — a răspuns ţăranul, fără să arate precis unde anume. Omul n-a mai repetat întrebarea, în schimb a pus altele:

— Te duci la vre-o rubedenie?
— Mă duc la copil.
— Aşa!... Lucrează în subteran?
— Ihi. Lucrează.
— Ai copil mare?
— Păi dacă-i miner...
— Cum îl cheamă?
— Ion... N-ai de unde să-l cunoşti. Valea Jiului e mare. Sînt mulţi Ioni pe-aci.
— Ion şi mai cum?
— Popa...
— O fi Ion Popa doi despre care scriu gazetele?
— Doi? Nu ştiu... Porecla asta nu i-am dat-o eu.
— Lucrează şi pe linie de sindicat?
— Nu ştiu... Acum-ai prima oară cînd merg la el.
— Aşa... el o fi...

Ţăranul n-a mai adăugat nimic. S-a uitat cu coada ochiului la vecinul său cercetîndu-l cu luare aminte. Era îmbrăcat în haine uşoare de doc şi pe genunchi ţinea o ţaşcă de piele, un porthart militar. Fuma mult şi în cîteva rînduri îl poftise şi pe bătrîn să ia de la el o ţigară, dar îl refuzase hotărît:

— Nu trag dohan!...

Cînd a ajuns trenul la Lupeni, s-a dat jos ţăranul acela scump la vorbă, s-a dat jos şi călătorul al cărui singur bagaj era numai porthartul militar. Ţăranul cercetase, de la fereastra lăsată în jos, mulţimea de pe peron şi cînd a văzut că era aşteptat, a strigat, făcînd semne cu mîna într-acolo:

— Ană, Ană!... Aici sînt!

S-a dat jos aburcînd desagii. Ana era nora-sa. In locul lui Ion venise ea la gară, însoţită de cei doi copii, nepoţii bătrînului. Aceştia l-a îmbrăţişat şi le-a spus:

— V-am adus nişte cireşe. Oi, ce dor mi-a fost de voi!...

Ţăranul acela venise în fiul său, cum se zice, în cspetie. Bătrînul stătea în satul de baştină singur cuc. Nevasta îi murise de mult, prin '30. Acuma îl chemase fiul său Ion, la el. „Vino, dragă tată, să stai la noi. N-o ducem grozav de bine, dar nu-i ca pe vremea cînd lucrai dumneata la mină. Domnilor li s-a scurtat mult din nas şi încă o să li se mai scurteze. Nepoţii te aşteaptă şi ei cu dor şi drag. Întreabă toată ziua de dumneata şi întreabă cînd vine tăicuţa să le aducă cireşe".

Aşa s-a hotărît bătrîn
la Lupeni. Ştiind că merge
minte cum era cînd lucra
soiul de merinde despre ca
de cireşe, a luat un bruş
pîine mare, rotată, făcută
Ion, acesta s-a cam supăr
— Păi bine, tată, de
gură, ca să ne aduci no
— M-am gîndit să nu
Copiii au tăbărît pe
blîndeţe şi dulceaţă a b
culcat în odaia mare, unc
să fie răcoare şi întuneric
uşor ce venea de la buc
seară, cînd bătrînul s-a t
mai bine de vorbă cu fiu
— Lucră mult? — a
— De Ion întrebi?
— De el.
— Lucrează în subter
— Aşa... are muncă
— Îl are în drag la
de greutăţi.
— Seamănă cu mine,
nori-sa a zîmbit bucuros
Apoi bătrînul a ieşit
în tren, tăcut şi închis i
păruse că-l recunoaşte s
— Nu eşti dumneata
— Ba eu sînt. Dar de
— M-ai uitat la uit
Tocmai la clipa acea
cît la porthartul şi l-a fi
— Ţi, ţi-ai găsit sănă
— L-am găsit, tovară
Apoi omul din tren
cunoaşte pe bătrîn:
— E tatăl lui Ion Po
Bocan l-a îmbrăţişat
noscut:

JUBILEUL DE 10 ANI AI REPUBLICII 1948 - 1958

griculturii. Tare
mai mindream
semănătoarea
stră ! Apoi, an
an am produs
maşini, mai
plicate. Cînd a
gata prima
bină ne-am
mislisem una
maşini pentru

drumul acesta.
ca pe toţi con-
n patria noas-
utat partidul.
ile ateliere şi
truit sculăria şi
e au luat locul
ădată. In uz nă
calificare şi de

lta agricultura.
pentru lucra-
intului. Munci-
să le producă.
mplă au trecut
are, uscătoare
pentru indus-
ori mecanice cu
izina ajunge să
ri. Cîte ceasuri
or tot mai com-
i cît suflet nu
entru a ti pro-
u cîtă nevoie
maşini. Dumini-
ri poposeau în
reştiului. Ii aju-
i cu braţele. Ii
rumul arătat de
tivizării; le re-
u astfel indem-
frăţi cu tărani-
au la treabă, în
inimă.

maşini tot mai
ecerătorile legă.
din 1952; în
rate decît în
eprindere în-
n S.M.T. Miroşi
ie maşinile.
" şi colectivul
ţara. S-au dez-
ultura. La „Se-
combinele. In
58, vor ieşi de
multe, într-un

au trecut de la
cut în uzinele
nte neobişnuite
venimentele a-
sensuri uşor de
ma de factorii
schimbările fun-
odus în patria
are conseinnea-
nănătoarea" sînt
oastre. Din isto-
ce construieşte

mirescu

Salut fierbinte muncitorilor din fabrici şi uzine

Intre cei mai bătrîni din Cocargeaua se numără Ion Moraru şi Stan Gheorghe. Şi pe cît is de bătrîni, pe atît de sătoşi. Cînd se întîmplă să fie şi ei la vreo cîrcă, sînt mult ascultate vorbele lor de duh ca şi amintirile din tinereţe. Ne plac şi nouă, celor trecuţi de tinereţe, dar de multe ori povestirile lor ne aduc aminte de timpuri grele de robie. Îşi mai aduc mu'ţi amintiri cum munceau cu pluguri de lemn. Dar chiar şi cei mai tineri îşi amintesc cum, nu mai departe de acum 14—15 ani, trudeau din greu pe ogoarele boierului, mînaţi de la spate cu biciul, de vătaf. Acum, cînd toţi oamenii din sat şi-au unit pămînturile şi puterile în gospodăria colectivă, parcă nici nu ne vine să credem că tot noi am trăit vremurile acelea.

Comuna noastră, care era renumită prin sărăcie şi mizerie, a ajuns astăzi renumită prin puterea gospodăriei noastre colective. 971 de familii muncesc laolaltă 3.508 hectare de pămînt. Dar munca noastră nu se mai asemănă cu cea din trecut. Plugul tras de animale este folosit doar acolo unde nu poate intra tractorul. Şi nimeni nu mai seamănă astăzi cu parul. Am ajuns să folosim cele mai noi maşini agricole şi tractoare, cele mai noi metode agrotehnice. Tractoarele UTOS 26 şi 27, semănătorile „Victoria", camioanele, ne uşurează mult munca şi ne ajută să culegem roade mai bogate. Cu toate că la noi pămîntul este bun, niciodată el n-a dat recolte ca acelea pe care le-am obţinut în gospodăria colectivă. 4000 kg. de porumb şi 2000 kg. de grîu la hectar sînt producţii la care nici nu ne gîndeam vreodată, în trecut.

În anul acesta am semănat 1018 hectare cu porumb. Dar semănatul l-am terminat în cîteva zile pentru că am folosit semănătorile „Victoria". Mai tîrziu, cînd a venit vremea prăşitului, tot maşinile ne-au ajutat să terminăm prăşila întîia şi a doua. Ca să muncim 3508 hectare, cît avem noi, ar fi trebuit multă trudă dacă nu aveam ajutorul maşinilor. Numai aşa putem face toate lucrările la timp pentru a obţine producţii mari. După cum arată culturile, credem că vom recolta anul acesta peste 4000 kg. de porumb şi 1800 kg. de grîu. la hectar.

Producţiile mari ne ajută să întărim gospodăria şi să ne mărim veniturile. Dar noi ştim că avem o datorie faţă de muncitorii care ne trimit maşini, îmbrăcăminte şi încălţăminte. Trebuie să producem hrana muncitorilor şi materia primă pentru industrie. Şi nu ne place să rămînem datori. De aceea am hotărît ca anul acesta să mărim contractele cu statul. În 1957 am avut contractate 36 tone de grîu, 21 tone de porumb, 20 tone de floarea soarelui, 10 porci, 2 boi şi 100 miei. În 1958 am încheiat contracte pentru 300 tone de grîu, 250 tone de porumb, 40 tone de floarea soarelui, 3 tone de lînă, 14 tone de lapte de oaie, 60 de porci graşi şi 200 miei. Aşa răspundem la ajutorul dat de muncitorii de la oraşe. O dată cu acestea mai trimitem şi un salut frăţesc tovarăşilor muncitori din industria noastră socialistă cu prilejul împlinirii a 10 ani de la naţionalizare.

Tudorache Ianoli

preşedintele g.a.c. „7 Noiembrie" comuna Cocargeaua, raionul Feteşti, regiunea Constanţa

să meargă la fiul său
ai ales aducîndu-şi a-
n s-a încărcat cu tot
săi duc lipsă. In afară
bucată de slănină, o
mălai. Ajuns acasă la
rebîndu-l :
ircat ? Iţi tragi de la

ostru ca un cerşetor...
de privirea plină de
, obosit de drum, s-a
at storurile în jos, ca
rmit repede, în zvonul
dus la lucru şi spre
părut rău că n-a stat

ngrijorare pe noră-sa.

uncă şi la sindicat.

om care nu se teme
rînul să glumească şi
niţel. Nu mai era ca
pe unul, pe care i se

ţi, tovarăşe ?
e.
agă ei omul din tren.
n :

os.
an, parcă mindru că-l

ndu-se că nu l-a recu-

— Ia te uită, păi am fost într-o echipă. Da' spune omule, te-ai zviduit la picior ?

— Mi-o trecut greu, am pătimit mult, dar acuma merg binişor.

— Măi-măi, cum trece vremea...

Bătrînul ar fi vrut să stea mai mult de vorbă cu Andrei Bocan, ori măcar cu omul acela din tren, dar ei se grăbeau.

S-a mai preumblat el o vreme, apoi s-a întors acasă. Copiii se pregăteau de culcare. Cinaseră şi acuma, în pat, se hîrjoneau şi rîdeau, nesocotind rugăminţile mamei lor care le spunea să se liniştească şi să se culce.

Bătrînul ar fi vrut să cineze cu fiul său, dar Ana i-a spus că vine mai tîrziu, aşa că a mîncat singur. Pe urmă nu i-a fost a somn.

Privea pozele de pe pereţii odăii, poza de nuntă a lui Ion, nalt şi spătos, Ana micuţă, abia ajungîndu-i la umăr. Apoi poza lui Ion militar, apoi pozele copiilor. Era şi poza lui acolo, îmbrăcat în straie ţărăneşti, cu palma trecută sub şerpar. Cînd m-am pozat acolo ? s-a întrebat bătrînul, bucuros să se revadă tînăr şi în putere. Noră-sa îl tot îmbia cu nişte prăjitură cu cireşe, dar el parcă intra în vis, într-o lume a lui, tainică. L-a întrebat Ana la ce se gîndeşte, dar el a oftat şi n-a dat răspuns. In loc să-i răspundă, a întrebat el:

— Aveţi magazie ?

— Avem economat, dar administraţia aduce cu mare silă alimente. Se luptă partidul şi sindicatul, nu-i slăbesc de fel pe capitalişti. Acţionarii cred că-i ca pe vremuri...

— Aşa... a răspuns bătrînul îngîndurat, amintindu-şi despre vremurile acelea. Ion al său era copil pe atunci, Ana era şi ea fetiţă măsluioară. Şi el, Tudor, era aci la Lupeni în anul acela cînd, în timpul marilor greve din '29, a fost şi el bătut de jandarmi cu funia udă şi cu patul armei.

— Pe la cîte ceasuri vine Ion acasă ? a întrebat el într-un tîrziu.

— Eu zic, tată, să te culci, să vorbeşti mîine cu el.

— O fi la salar ? a întrebat iar bătrînul.

— Ba, că azi sîntem în nouă iunie. Abia pe douăzeci luăm avansul.

— Aşa... a mormăit bătrînul nemulţumit că Ion încă nu venise acasă. N-a putut vorbi pe îndelete cu fiu-său nici în ziua aceea, nici a doua zi.

L-a aşteptat pînă la miezul nopţii. Ion n-a venit.

— Ce-o fi cu el ? — zise îngîndurat, dimineaţa, către noră-sa.

— Nu ştiu — răspunse femeia liniştită. Dacă n-a venit, se vede că are treabă. Cine ştie... S-o fi întîmplat ceva pe la mină.

Bătrînul a devenit dintr-o dată neliniştit. Ce să se întîmple? N-a mai întrebat-o ştiind că Ana era ca şi el, neştiutoare la cele ce se întîmplau. A hotărît să iasă în oraş şi numai aşa, ca din întîmplare, să treacă pe la partid, să întrebe de Ion.

— Unde pleci, tată ? l-a întrebat noră-sa Ana, iar bătrînul a răspuns că pleacă numai aşa, o ţîră, că simte cum prinde rugină în casă. S-a dus drept la sediul comitetului de partid. Nu l-au lăsat să intre. Era zor mare la partid. Venea o maşină, pleca alta. Bătrînul a dat să se întoarcă acasă, dar tocmai în clipa aceea l-a zărit pe omul acela din tren. S-a apropiat de el şi l-a rugat :

— Aş vrea să vorbesc cu băiatul meu.

Omul s-a uitat la el, cu zîmbet uşor în colţul gurii.

— Cu Ion Popa doi... a adăugat bătrînul, crezînd că omul acela uitase de el.

— Dar unde lucrează ? a întrebat omul, tot cu zîmbet.

— Aici... e miner... Păi ziceaţi că-l ştiţi...

Omul n-a mai putut sta cu zîmbetul pe buze şi i-a răspuns bătrînului îmbrăţişîndu-l prietenos :

— De azi dimineaţă Ion Popa doi e directorul minei. Şi mina e a noastră, a poporului. Du-te la el, dar să ştii că are treabă multă : ia în mînire scriptele, documentele. Şi apoi : te gîndeai în '29 că fiul dumitale o să ajungă director aici în Lupeni ?

Bătrînul se uită la el uluit. S-a trezit că întreabă în şoaptă : Ion al meu ? Of, Doamne...

Apoi şi-a îndreptat spatele şi a pornit spre casă cu pas hotărît. Ei da, s-a trezit el că-şi spune de unul singur. Ei da, sînt alte vremuri. Ieşim şi noi la lumină, că destul am pătimit...

ÎNTÂMPINAREA 11 IUNE
ZIUA DE PRODUCTIE A ZIARULUI

50 de ani de la inventarea RACHETEI

S-au împlinit 50 de ani, de cînd savantul rus Constantin Țiolkovski, profesor de matematici la Kaluga, a descoperit principiile unui nou aparat de zbor: racheta. Descoperirea marelui om de știință rus a revoluționat tehnica aeronauticii și a deschis omului drumul spre stele... 25 de ani mai tîrziu, la începutul anului 1933, U.R.S.S. a lansat prima rachetă, cu combustibil lichid.

De atunci, oamenii de știință și tehnicienii sovietici au muncit neobosit pentru perfecționarea rachetelor, obținînd succese care au situat Uniunea Sovietică în fruntea tuturor țărilor din lume.

Prima rachetă cu zbor vertical a fost lansată în anul 1949, ridicîndu-se la o înălțime de 110 km. Greutatea acestei rachete nu depășea 120—130 kg. În mai 1957, după 6 ani de asidue cercetări, a fost lansată o rachetă în greutate de 220 kg. la o înălțime de 212 km. Aparatajul științific de pe rachetă a îngăduit prețioase culegeri de date asupra situației din straturile pînă atunci necercetate ale atmosferei înalte. După terminarea cercetărilor, racheta s-a înapoiat pe pămînt, în bună stare. Au urmat alte lansări de asemenea rachete, în care se aflau și animale vii (cîini), toate fiind încununate de succes.

Uniunea Sovietică a obținut în ultimul timp victorii fără egal în lansarea rachetelor. Înălțimea atinsă de o rachetă geofizică în anul 1958 a fost de 473 kilometri și o greutate de 1520 kg., stabilindu-se astfel un record mondial. Asemenea cuceriri ale științei și tehnicii sovietice au fost de mare folos la lansarea celor trei sateliți artificiali ai Pămîntului. Cu ajutorul rachetelor geofizice savanții sovietici au putut studia densitatea și presiunea aerului la înălțimi foarte mari. Au fost aduse „mostre" de aer de la 100 km. înălțime și care apoi au fost studiate în laborator. S-a aflat, astfel, că pînă la înălțimea de 90 km. aerul este la fel ca și pe pămînt. Studiul radiației solare s-a îmbogățit cu date noi, s-au obținut fotografii ale spectrului solar în domeniul razelor ultraviolete; de asemenea s-a putut stabili că fluxul particulelor cosmice crește cu 40 la sută între 225 și 700 km. înălțime.

Rezultatele culese de pe urma trimiterii animalelor vii pe rachete au permis stabilirea condițiilor zborului omului pe astronave în Cosmos. Sateliții artificiali, lansați cu ajutorul rachetelor cu mai multe trepte, au ajutat cercetările savanților să ajungă la concluzii încă nesperate acum zece ani.

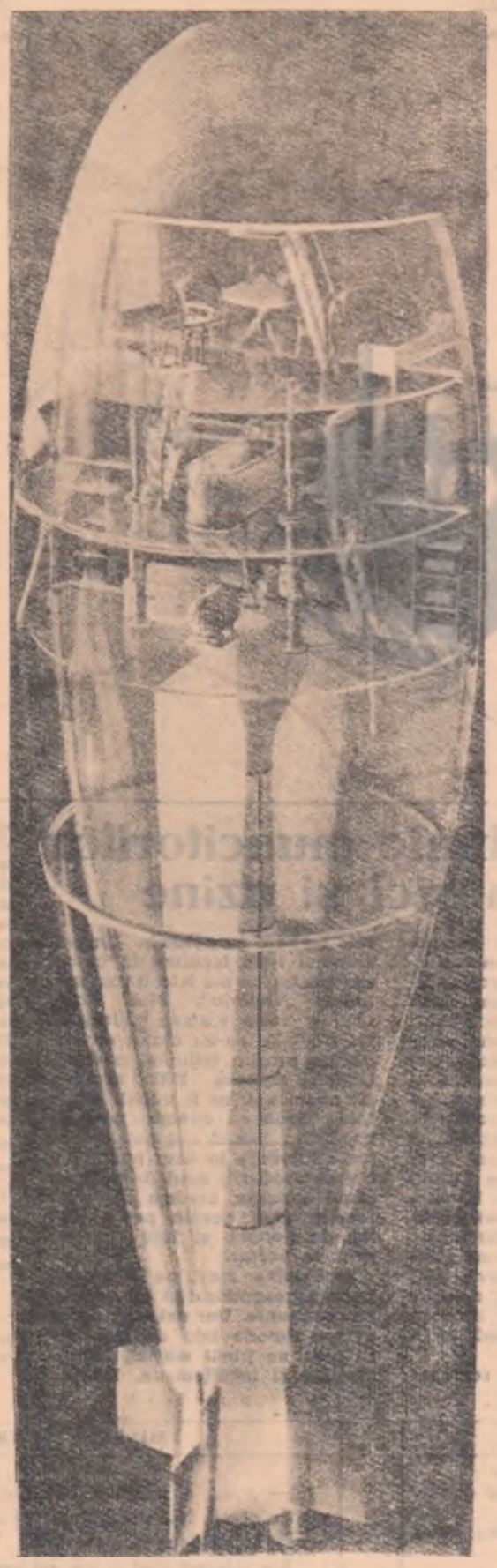

Macheta unei astronave, imaginată de C. Țiolkovski, pentru zborul omului spre alte planete.

ȘTIAȚI CĂ...

...aerul pădurilor de brad exercită o acțiune binefăcătoare asupra sănătății, datorită unor substanțe denumite fitoncide, care au proprietatea să omoare microbii? Ceapa, usturoiul și muștarul sînt de asemenea foarte bogate în fitoncide. Lucrul acesta l-a descoperit, în urma unor cercetări îndelungate, omul de știință sovietic B. Tokin.

★

...cel mai vechi ziar din lume este ziarul chinez „Kongăoe" care apare fără întrerupere de 1047 de ani? Primul număr a apărut în anul 911 la Pekin. Colecția ziarului se păstrează în întregime.

★

...oul de pinguin cîntărește 450 grame?

★

...în lună, în timp de 24 de ore, temperatura crește ziua pînă la + 129,5 grade C., iar noaptea scade pînă la —127,7 grade C.?

★

...în imediata apropiere a Polului Nord a fost descoperit un vulcan activ? Vulcanul face parte din lanțul muntos submarin Lomonosov.

Vitaminele

...sînt substanțe produse de unele plante sau animale, care ajută omului să-și păstreze sănătatea, puterea de muncă și de viață. De pildă:

● VITAMINA A. ajută la înlăturarea „uscării" mucoaselor, ferindu-ne astfel de guturai, bronșită, etc. Printre alimentele bogate în această vitamină sînt laptele, smîntîna, untul, varza, roșiile, ardeii, smeura etc.

● VITAMINA B. asigură vigoarea mușchilor omului. Drojdia de bere, ficatul, rinichii etc. sînt alimentele bogate în această vitamină.

● VITAMINA C. dacă lipsește din organism, omul slăbește, gingiile sîngerează etc. În deosebi primăvara, datorită consumului slab de fructe și legume din iarnă, organismul duce lipsă de vitamine, stare ce dă deseori amețeli, slăbiciuni, dureri de cap etc. Varza, cartofii, ardeii, gogoșarii, spanacul, salata, conopida, roșiile, sparanghelul, fragii, lămîiile sînt bogate în vitamina C.

Prelucrarea etajată a pămîntului

La stațiunea agricolă experimentală din Odesa s-a studiat sistemul de prelucrare etajată a pămîntului. Acest sistem care a dat rezultate deosebite, prevede adîncirea stratului arabil pînă la 60—70 cm. cu ajutorul unor pluguri speciale care execută arătura pe etaje. La prelucrarea pe două etaje stratul arabil este împărțit în două părți egale, iar la cea pe trei etaje — în trei părți. Arătura adîncă se face din cinci în cinci ani.

Primul etaj, cu toate buruienile și solul pulverizat, este în întregime deplasat pe fundul brazdei, iar cel inferior (cu o bună structură) este scos la suprafață. Etajul de mijloc se afînează și rămîne la mijlocul stratului arat. Îngrășămintele se introduc în toate etajele, dar mai cu seamă în cel de deasupra. În felul acesta culturile agricole se dezvoltă mult mai bine și dau o producție sporită.

Anul acesta sistemul de prelucrare etajată a pămîntului s-a introdus în multe colhozuri. În acest scop, uzina „Revoluția din Octombrie", din Odesa, a produs pluguri speciale cu o brazdă lată de 80—180 cm.

CURIOZITĂȚI

O supă de pasăre cu o vechime de 70 de ani

Printre exponatele muzeului de chimie al Academiei Agricole „Timiriazev" există unul care atrage în mod deosebit atenția. Este vorba de o supă de pasăre păstrată într-un balon de sticlă în care s-a lipit un tub în formă de spirală. Supa a fost fiartă acum 70 de ani de acad. Ivan Kablukov.

Experiența a fost făcută în deceniul al 9-lea al secolului trecut pentru a se demonstra că viața nu ia naștere de la sine dacă într-un mediu nutritiv nu pătrund microbi sau bacterii din aer. Tubul în formă de spirală ferește conținutul din balonul de sticlă de pătrunderea microbilor și a prafului. Cu toată vechimea de 70 de ani supa s-a păstrat foarte bine și poate fi consumată și astăzi.

Cea mai mică vioară din lume

După o muncă de mai multe luni Rozsa Gyula (R.P. Ungară) a reușit să construiască cea mai mică vioară din lume, avînd o lungime de 34 mm. Această vioară este de o sută de ori mai mică decît o vioară obișnuită. Partea laterală și spatele viorii sînt realizate cu o măiestrie de neîntrecut și lucrate din arțar alb, iar capul viorii din molid. Vioara are corzile mult mai subțiri decît firul de păr.

Fluturi uriași

În Australia și Noua Guinee trăiește un fluture uriaș ale cărui aripi întinse ating 26 cm. Cu ajutorul imenselor lui aripi, acest fluture, cu o greutate destul de mare și cu un trup scurt și voluminos, zboară foarte sus.

Pentru a studia acești fluturi, oamenii de știință întîmpină o sumedenie de greutăți. Intrucît a fost cu neputință să-i prindă cu ajutorul unor plase, oamenii de știință au fost nevoiți să tragă asupra lor cu cartușe încărcate cu nisip. În Australia, de pildă, fluturii aceștia uriași sînt vînați cu ajutorul arcului. Carnea lor se mănîncă.

Cine le paște le cunoaște

(III)

Dacă observăm un stup într-o zi de vară, vom vedea că în fața urdinișului se plimbă niște gardieni. Aceste sentinele, în număr de 4 pînă la 10, după mărimea roiului — au consemnul de a nu lăsa să intre nici un străin în stup. Cînd culegătoarele vin de la muncă, sentinelele își îndreaptă antenele spre ele și le recunosc într-o clipă. Recunoașterea se face după miros, căci trebuie știut că fiecare stup are un miros special, care îl deosebește de oricare alt stup. Albinele au același miros al stupului din care fac parte.

Să mergem acum la cîmp spre a vedea în ce chip își adună albinele recolta. Dacă ne apropiem de un cîmp de trifoi înflorit, vom auzi îndată bîzîitul culegătoarelor. Să ne plecăm deasupra unei flori pe care s-a așezat o culegătoare. Albina se așează mai întîi la baza tulpinei, acolo unde se găsește floarea mai veche. Ea își vîră capul înăuntru și-și înfige trompa pentru a suge lichidul dulce din floare; apoi trece la floarea următoare și tot astfel, pînă ajunge la vîrful plantei, unde florile nu conțin încă nectar. Abia după ce a vămuit bine floarea, trece la o alta. Albinele obțin maximum de recoltă în minimum de timp. Ele nu-și pierd vremea să cerceteze tot soiul de flori în aceeași zi de muncă, ci numai un singur soi.

Acum, după ce am văzut — în linii mari — cum se face recolta, să vedem cum muncesc albinele înăuntrul stupului.

Să examinăm mai întîi construcția unui fagure. În partea de sus se află niște celule, închise cu cîte un căpăcel foarte subțire și ușor adîncit ca și cum s-ar fi apăsat ușurel cu degetul deasupra. Dacă ridicăm căpăcelul cu unghia, găsim în celulă un lichid gros și parfumat cu gust foarte dulce. Este mierea. Dedesubtul celulelor închise sînt alte rînduri de celule deschise, umplute numai pe jumătate. Mierea din aceste din urmă celule conține un procent de 75 la sută apă, pe cînd aceea din celulele închise are un procent de numai 25 la sută apă. Dar cum întregul fagure trebuie să conțină miere la fel de bună, albinele evaporează apa bătînd din aripioare.

Este interesant de știut că albinele își dau seama cînd apa s-a evaporat, rămînînd în proporție de numai 25 la sută. În acest moment, ele încep acoperirea celulelor cu căpăcele.

Mai jos, într-un alt rînd de celule, așezate în ceară, găsim ouăle și larvele de diferite vîrste. Între aceste celule, ici și colo, aflăm niște celule pline cu polen. Aceste celule nu sînt niciodată închise cu capac și rămîn la îndemîna lucrătoarelor însărcinate cu hrana puilor.

Către mijlocul fagurelui dăm iarăși de celule închise, dar capacul acestora diferă mult de al celorlalte; este bombat, nu adîncit. Această parte a fagurului servește de cuibar și în aceste celule se depun ouăle.

După opt zile larva atinge aproape dimensiunile celulei. În acest moment lucrătoarea astupă celula în care se află larva, cu un capac bombat și nu se mai ocupă de ea. Larva își țese o gogoașă subțire, se transformă în nimfă, iar în a 11-a zi începe să se transforme în albină adevărată. În sfîrșit, în a douăzeci și una zi, albina e complet formată și sparge capacul, ieșind din celulă.

Tot astfel se naște și matca, dar celula în care se dezvoltă ea, este o celulă specială în care matca actuală (și nu oricare altă albină) își depune oul ei. Larva aceasta este hrănită cu nectar selecționat, de aceea și dezvoltarea ei este mult mai rapidă decît a celorlalte larve. Ea devine albină, nu în 21 de zile, ci numai în 15—16 zile. Cînd o tînără mamă vine pe lume, spre a o înlocui pe cea veche, ea rămîne în stup 5—7 zile fără a face ouă; după acest timp își serbează căsătoria în aer liber. Ea o pornește în sus, spre soare și întreaga ceată a trîntorilor o urmărește. Cel care o ajunge și-i este mire, moare imediat după nuntă și deci albina-mamă (matca) devine văduvă din chiar ziua nunții. *(Va urma)*

Dr. Octavian Cortea

*) Vezi „Albina" nr. 542 și 544.

De pe tot GLOBUL

De pe tot GLOBUL

La tîrgul internaţional de la Poznan, care s-a deschis duminică iunie, ţara noastră este reprezentată de un birou de informare ehnico-comercial. Bogatul material documentar, vitrinele de artizat şi marochinerie atrag în mod deosebit atenţia numeroşilor vizitori.

Romînia LA TÎRGURILE ŞI EXPOZIŢIILE internaţionale

Romînia, ţara înapoiată de odinioară, a devenit în anii care au trecut de la eliberare o ţară industrial-agrară cu mari posibilităţi de exporta produse industriale. Politica economică dusă de guvernul nostru: comerţ cu orice ţară pe baza egalităţii şi a avantajului reciproc deschide posibilităţi de schimb cu state de pe toate continentele. Romînia este tot mai mult invitată să participe la tîrgurile de mostre şi expoziţiile internaţionale. Dacă în anul 1950 Romînia a luat parte la cinci tîrguri şi expoziţii internaţionale, anul trecut ea a participat la 21 de astfel de manifestări internaţionale.

Încă în cursul primăverii acestui an drapelul romînesc a fluturat deasupra standurilor cu exponate la tîrguri şi expoziţii organizate în Europa, Asia, Africa şi America. Pentru întîia oară Romînia a luat parte la tîrgul internaţional al mobilei din Köln (R.F. Germană). Exponatele romîneşti au fost apreciate şi numeroase firme comerciale din Franţa, Anglia, Germania, Belgia, Olanda şi America de Nord au încheiat contracte de cumpărare.

Tradiţionalul tîrg internaţional de mostre de la Leipzig a ţinut şi anul acesta o scurtă ediţie de primăvară, la care Romînia a fost prezentă cu un birou de informaţii comerciale, urmînd ca la tîrgul din toamnă să aducă exponate. Un birou de informaţii comerciale al R.P.R., foarte frecventat de vizitatori, a funcţionat şi la tîrgul internaţional din aprilie de la Milano (Italia). La Paris, la tîrgul internaţional de mostre, deschis la începutul lunii mai, Romînia s-a înfăţişat cu un pavilion propriu, situat pe aleea principală a tîrgului, între pavilioanele Statelor Unite şi Italiei. Exponatele romîneşti au trezit un mare interes şi au prilejuit încheieri de contracte de cumpărare.

Departe, peste mări şi ţări, în Japonia, Republica Populară Romînă a participat în luna aprilie pentru întîia oară la tîrgul anual de mostre din Osaka. Standul romînesc a prezentat produse ce interesează piaţa japoneză: chimicale, produse petrolifere, lemn de rezonanţă şi instrumente muzicale din lemn, plante aromatice etc.

Un mare succes a obţinut expoziţia economică romînă de la Pekin. Sute de mii de vizitatori din R. P. Chineză şi din alte ţări ale Asiei au cercetat cu atenţie exponatele romîneşti şi şi-au exprimat admiraţia faţă de ele.

Despre această expoziţie marele ziar chinez „Jenminjibao" a scris: **„Expoziţia economică romînă demonstrează cu putere că de-a lungul celor 13 ani de la eliberare, Romînia şi-a schimbat fundamental faţa devenind o ţară cu o industrie avansată".**

Am fost prezenţi şi în Africa, la Cairo, la tîrgul internaţional al bumbacului egiptean, unde am expus ţesături şi confecţii fabricate din bumbac importat din Egipt, precum şi coloranţi ai bumbacului.

Dincolo de ocean, în cel mai mare oraş al Statelor Unite, New York, s-a deschis la 7 mai un tîrg internaţional de mostre, la care Romînia a participat cu un birou de informaţii comerciale şi standuri de mărfuri. Ţara noastră la parte pentru prima oară la un asemenea tîrg în S.U.A. Produsele romîneşti expuse: chimicale, confecţii, încălţăminte, sticlărie, ciment, marmoră, pensule, piei şi articole din piele, lemne de rezonanţă şi instrumente muzicale, băuturi, plante aromatice şi medicinale şi altele, au interesat pe numeroşii oameni de afaceri şi marele public.

In luna trecută Romînia a participat la tîrgul industrial internaţional de la Budapesta cu produse ale economiei naţionale care interesează piaţa ungară, iar de la 8 iunie, sîntem prezenţi la tradiţionalul tîrg internaţional de la Poznan (Polonia) cu un birou de informaţii comerciale.

In toamna acestui an vor fi organizate în mari centre din străinătate tîrguri de mostre şi expoziţii internaţionale la care a fost solicitată să participe şi ţara noastră. Participarea ţării noastre la expoziţiile şi tîrgurile internaţionale este o contribuţie la cunoaşterea reciprocă, la înţelegere şi prietenie între popoare.

A. Munte

LA TAIFAS

CU MOŞ GHEORGHE VIŞAN

— De data asta, a început badea Vişan, m-ar interesa să aflu mai multe despre alegerile ce au avut loc nu de mult în diferite ţări şi unde forţele de stînga au cîştigat izbînzi mari.

— Fără îndoială ca te referi la Japonia, Grecia şi Italia.

— Da, într-adevăr, mi-a răspuns bătrînul. Mă bucur că în aceste ţări şi mai ales în Grecia şi Italia, cu toată lupta reacţiunii, forţele de stînga au obţinut asemenea succese.

— Trebuie să ştii, moş Vişane, că acum, în multe ţări din lumea capitalistă masele populare ne mai lăsîndu-se înşelate de propaganda reacţiunii, se pronunţă hotărît pentru pace, bunăstare, pentru democraţie. In Japonia, de pildă, partidul socialist ţine cont de aspiraţiile maselor şi s-a declarat duşman al politicii de subordonare a Japoniei faţă de Statele Unite. El respinge, de asemenea, planurile imperialiştilor americani de a instala baze pentru arma rachetă în Japonia, se pronunţă pentru interzicerea experienţelor cu armele nucleare în regiunile din jurul insulelor japoneze şi, mai ales, se declară partizan hotărît al prieteniei cu R.P. Chineză. Partidul socialist japonez şi cea mai mare centrală sindicală din ţară — SOHIO — organizează, avînd mereu sprijinul partidului comunist, mari manifestaţii pentru prietenia cu R.P. Chineză.

Faptele arată că în Japonia se desfăşoară o aprigă luptă populară pentru o adevărată independenţă a ţării, pentru pace. In alegeri, partidul guvernamental reacţionar, a pierdut multe mandate, iar socialiştii au cîştigat opt mandate în plus faţă de trecut, ajungînd să aibă 167 de locuri în parlament.

In Japonia nu s-a creat însă un front unic al forţelor de stînga. Socialiştii refuză încă unitatea cu comuniştii, unitate care ar putea să asigure victoria forţelor democrate asupra reacţiunii.

— Sînt însă sigur — intervine moş Vişan, că rezultatul acestor alegeri, alături de succesele obţinute de forţele de stînga în Italia şi Grecia au un mare răsunet.

— Aşa este mai ales că, în Grecia, de pildă, partidul EDA (Uniunea Democrată de Stînga) a devenit în urma recentelor alegeri al doilea partid al ţării. Nu este o minune sau un fapt întîmplător. De mulţi ani poporul salută şi sprijină politica democratică dusă de EDA. De mulţi ani poporul grec luptă activ pentru pace şi o viaţă mai bună, unindu-şi din ce în ce rîndurile, sub steagul antiimperialismului, pronunţîndu-se pentru coexistenţa paşnică. Şi, primejdia care o prezintă pentru Grecia politica agresivă a Pactului Atlantic, faptul că se pregăteşte instalarea în Grecia a unor baze atomice de lansare a rachetelor, a trezit poporul grec mai abitir ca pînă acum, la realitate. De aceea EDA a obţinut 78 de mandate în parlament, trecînd înaintea partidului liberal condus de Venizelos şi Papandreu.

— Se vede bine, a spus moş Vişan, că în Grecia creşte acum puterea forţelor de stînga.

— Da. Şi timpul va confirma că actualele succese ale forţelor democratice din Grecia nu sînt întîmplătoare, că ele corespund aspiraţiilor arzătoare ale poporului. Noul guvern grec Caramanlis (Uniunea radical naţională) are de rezolvat probleme de mare răspundere, cu atît mai mult cu cît poporul şi-a spus răspicat cuvîntul.

Am tăcut o bucată de vreme; am aprins cîte o ţigară. Eu aveam un atlas de buzunar (îl port mereu la mine) şi moş Vişan urmărea pe hartă ţările din sudul Europei. La ce se gîndea?...

— M-am bucurat mult cînd am citit în ziare ca alegerile din Italia au năruit multe din speranţele reacţiunii — a spus el mai apoi. Am fost şi mai bucuros cînd mi-am dat seama că asta nu le vine de loc la îndemînă imperialiştilor americani. Am cugetat că planurile lor de folosire a Italiei ca bază atomică pentru aviaţie şi ca bază pentru rampe de rachete nu mai pot fi realizate aşa de uşor.

— Desigur, i-am răspuns, că marele succes al forţelor de stînga din Italia a creat o adevărată zăpăceală în sînul reacţiunii italiene şi al patronilor ei americani. Comuniştii au cîştigat, faţă de alegerile din 1953, 500.000 de voturi, iar socialiştii lui Pietro Nenni 700.000 de voturi. In multe oraşe mari ca Neapole, Milano, Bologna, Mantua, precum şi în insula Siciliia, democrat-creştinii (partidul la putere), au pierdut multe voturi. Toată lumea spune acum că alegătorul italian a scuturat puternic pe cei care credeau că vor înhăma liniştiţi poporul italian la carul politici agresive imperialiste. 10.900.000 de voturi pentru forţele de stînga înseamnă, şi nu exagerez, o adevărată bombă explodată în coaliţia NATO. Mai ales pentru faptul că, dacă viaţa va impune, masele de muncitori comunişti şi socialişti vor face oricînd front comun.

— Sînt, deci, toate aceste succese ale democraţilor din Japonia, Grecia şi Italia, un indiciu că în lumea capitalistă se schimbă — aşa cum se arată în ziarele noastre — raportul de forţe între reacţiune şi popor, — glăsuieşte moş Vişan, observînd că am terminat explicaţiile.

— Da. Asta înseamnă. Şi, mai înseamnă că, în viitor ne aşteaptă noi succese ale forţelor de stînga din aceste ţări precum şi alte izbînzi ale forţelor de stînga din alte ţări capitaliste.

SATELITUL SOVIETIC...

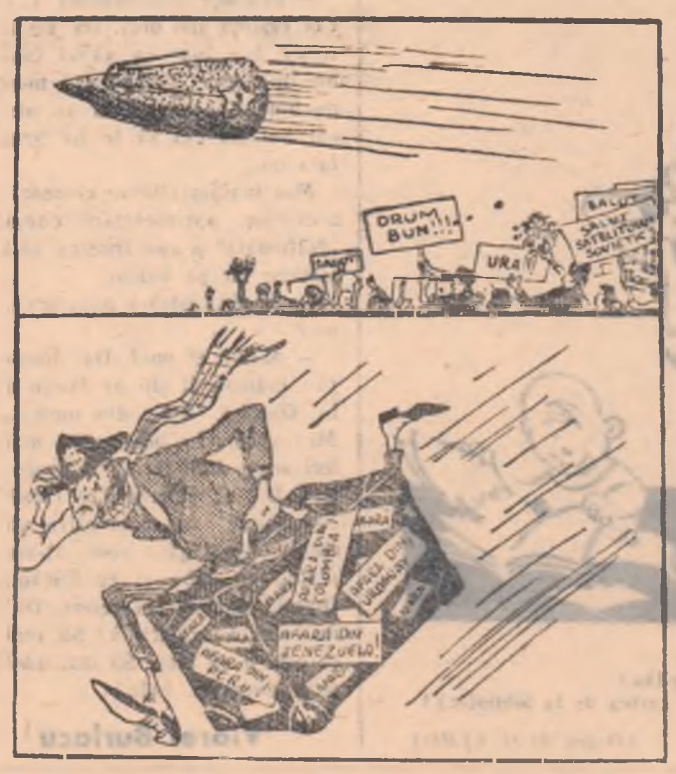

...şi călătorul american.
(Desen de M. ABRAMOV, din ziarul „Pravda")

PE SCURT

● **LA 8 IUNIE au avut loc în 36 de departamente ale Franţei alegeri pentru Consiliul Republicii. Aceste alegeri au vădit o serioasă tendinţă spre stînga. Astfel, partidul comunist a obţinut două locuri în plus, partidul socialist de asemenea două, iar partidul republican social (foştii gaullişti) a pierdut două locuri.**

● ZILELE acestea s-a inaugurat la Megyassto (R.P. Ungară) un monument în memoria celor 1600 de ostaşi romîni căzuţi în octombrie 1944 pentru eliberarea Ungariei.

● **PESTE 20.000 de docheri londonezi au declarat, luni dimineaţă, grevă, paralizînd lucrul pe aproximativ 120 de vase. Greva nu este sprijinită de conducerea sindicatelor britanice.**

● IN URMA incidentelor între populaţia turcă şi greacă din Nicosia (Cipru), reprezentantul grec la O.N.U. l-a informat pe Hammarskjoeld, secretarul general al O.N.U. asupra gravităţii situaţiei create în insula Cipru şi a cerut ca O.N.U. să acţioneze de urgenţă în problema ciproată.

● **PROF. HAGEMANN, cunoscut fruntaş al vieţii publice din Germania occidentală, luînd cuvîntul la Köln, a cerut să se organizeze, dacă va fi nevoie, o grevă generală împotriva înarmării atomice a Bundeswehrului.**

● **La iniţiativa Marii Adunări Naţionale a R. P. Romîne, o delegaţie a Camerei Populare a R. D. Germane va face o vizită de prietenie în ţara noastră. Delegaţia parlamentară din R. D. Germană va întoarce totodată vizita pe care o delegaţie parlamentară romînă a făcut-o în toamna anului trecut în R. D. Germană.**

Delegaţia, condusă de vicepreşedintele Camerei Populare, Gerald Goetting, va sosi în Capitală în cursul acestei săptămîni.

Satiră și umor

In comuna Topîrcea, raionul Sibiu, lucrările de prașilă sînt mult rămase în urmă.

— E de minune ce mare-i buruiana asta!
— D-aia o și ținem! Să vadă toată lumea minunea de la noi!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Ierbicidul

In acest an vor fi stropite cu ierbicid peste 20.000 de hectare cu diferite culturi împotriva buruienilor.

Un tractor trăgînd în urmă
O mașină stropitoare,
Zvîrle împrejur o ploaie
Care-mprăștie răcoare.

„Ah! (se bucură cuscuta
Către pălămida lată)
Astea zic și eu tractoare,
Țin la buruieni, surată!

Dar de ce o ride țincul
De porumb? Acuși, acuși
De m-or mai stropi o dată
Mă înalț și-l năbuș!"

Insă-abia grăi acestea
Și șopti: „Ah! sări vecine!
Parcă-am amețit și tremur
Nu știu zău ce e cu mine!

Dumneata nu ai nimica
Păpușoiule, vecine?"
„Dimpotrivă, de-adineauri
Mă simt parcă mult mai bine.

Baia ceea „minunată"
Pentru voi, e-otrăvitoare...!"
...Și ridea, ridea porumbul
Înălțîndu-se sub soare.

Al. Raicu

Mecanizatorii de la G.A.S. Bencec, reg. Timișoara, au spălat cu motorină 9 secerători-legători, și cu aceasta au socotit că ...le-au reparat!

— S-a terminat motorina!
— Ce ghinion! Ne-a rămas o secerătoare „nereparată"!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Necazurile lui Moș Lisandru

Moș Lisandru-i tare cătrănit. L-am găsit duminică dimineață la bufet c-o cinzeacă-n față, bodogănind de mama focului.

— Da' pe cine sudui, moșule?

— Nu sudui, bă țîcă... Numai că de supărat îs tare supărat. Așa că mă mai cert și eu cu cîte unu', cînd nu-i de față...

Mi-am luat și eu o cinzeacă de-a tare și m-am apucat să-l iscodesc pe bătrîn.

— De cum o început anul ista, hop și năcazurile.

— Cum așa?

— Iaca bine. A născut fii-mea o fătuță.

— Să-ți trăiască... Și ce, ăsta-i năcaz?

— Asta nu! Da' ginere-miu gata. Să-și facă casă. Să nu mai stea, cică, pe capul meu... A contractat el ceva și și-a făcut o căsuță de toată frumusețea. Așa că am rămas singur cu baba și cu feciorul ăl mic. Acu' aud că și ăstuia îi umblă mintea după însurătoare. Da' pe el nu-l mai las. Îi fac casă la mine-n ogradă. Că loc... berechet. Iar năcazul...

— N-ai bani de casă — mă bag eu, știutor nevoie mare.

Bătrînul saltă sprinceana și mustața și se uită la mine de sus, fulgerîndu-mă.

— Eu, mă? Casa-i aproape gata. Da' n-am găsit șindrilă și-a trebuit s-o acopăr cu țiglă.

— Și unde-i năcazul?

— Cum unde-i? O casă cu șindrilă și una cu țiglă?... Am pus olane și pe casa mea și am intrat în banii de radio. Că de multă vreme vreau să-l am și eu pe al meu. M-am săturat de difuzor. Vorba babei: „Ce, măi Lisandre, casă de-ntovărășit e asta, fără *radu* personal?"

— Nu-i nimic. Mai contractezi și mata ceva și-ți iei — îl sfătui eu pe bătrîn știindu-l că făcuse contracte și pentru porci, și pentru vite, și pentru sfeclă de zahăr, ba acum vreo două zile și pentru doi ari de tutun.

— Nu mai am nevoie. A luat ăl mic.

— Zău?

— Aha. Și încă de-ăl cu cinematograf. Da' parcă ăsta nu tot necazuri mi-a adus? Toți vecinii claie peste grămadă la mine-n grădină. A trebuit să mai cumpăr și scaune. Și numai mă pomenesc cu ăl de la cămin: — „Dumneata, moș Lisandre, ne faci concurență. Cei de pe strada dumitale nu mai vin la cămin decît miercuri și vineri, cînd nu-ți merge dumitale cinematograful". O săptămînă n-a vorbit cu mine. Apoi a adus și la cămin televizor și acu' se-mparte satu-n trei.

— In trei?... Cine mai are?

— Ei cine? Gineri-meu! Cică-l zestrea ălei mici. Da' ce, îl cred? L-a luat ca să-mi facă mie în necaz. Să văd că-i merge bine. C-atunci cînd au plecat am zis c-o să le fie greu fără noi...

Mai luarăm cîte-o cinzeacă ciocnirăm, aprinseserăm cîte-o „Națională" și apoi încercai să-l ispitesc iar pe bătrîn

— Și zi-i, astea-s năcazurile, nu?

— Mai e el unul. Da' diseară-l îndrept. Il știi pe Marin a lu' Dincă? (Ridic din umeri). Mi-i vecin. Ei bine, pînă mai ieri eram amîndoi în întovărășire. Da' el, șmecher, ce face? S-a băgat în cooperativa cu rentă. Și-a și găsit omul. M-am sfătuit cu baba și cu flăcăul. Diseară dăm și noi cerere. Da' nu la ei. La colectivă! Să vezi ce ochi o să facă. Să mai aibă și el năcazuri. Este?

Viorel Burlacu

— Ia uite ce pagubă îți face fiu-tău!
— Ba nu e nici o pagubă. Aia e cartea de la bibliotecă!

(Desen de H. LERU)

Chiaburul și batoza

Bogătan ca el nu era altul nici în Vărăști și nici în satele vecine. Ajunsese așa, nu pentru că jecmănise pe cutare sau cutare. Nuuu... Ferit-a sfîntul! Lumea era rea și-l pismuia... A strîns avere, zicea el, fiindcă a fost deștept, priceput și a știut să-și gospodărească cele 30 de pogoane, moara și garniturile de treier.

Venea iarna, se termina și mălaiul în casa săracului. Unde putea găsi omul o baniță de făină decît la moară?

— Îți dau frate că doar oameni sîntem, numai ai grijă că la vară...

Și, cînd venea vara, „fratele" lucra pe degeaba. O săptămînă încheiată la secerat pentru o baniță de făină! (Făina aceasta provenea din uiumul luat țăranilor la treieriș; peste 15 la sută din recolta treierată! Acesta era prețul cerut de chiaburul Tudor Ilie Toma din satul Vărăști, comuna Dorobanțu, regiunea București).

Batoza se află și acum în curtea lui. Este încă în bună stare și, făcîndu-i-se anumite reparații ar putea funcționa. Dar domnul Tudor Ilie Toma n-are de loc chef s-o vadă treierînd. De-ar ști c-ar putea să ia uiumul de altădată, se-înțelege că ar repara-o el. Dar să lucreze numai pentru 50-70 de chile la tona de boabe treierate? Nu. Așa nu-i convine. Mai bine las-o să stea degeaba sub șopron.

Gîndind cum să înșele vigilența obștei, domnul Tudor Ilie Toma a și găsit peste noapte o portiță de ieșire: „N-are bani, n-are de unde cumpăra piese, n-are cu ce-și repara batoza, n-are; n-are și pace! Pe urmă, batoza e veche, nu merită cheltuiată..."

Cu asemenea argumente s-a dus la sfatul popular. S-a dus și s-a-ntors plouat... Batoza sa are plan de lucru, trebuie să treiere în astă vară 250 de hectare de păioase. El, ca proprietar al batozei, este obligat de obștea satului — reprezentată prin sfatul popular — să-i facă toate reparațiile pînă cel mai tîrziu la 12 iunie a.c. Dacă nu va respecta această hotărîre a obștei, va fi declarat sabotor al campaniei de recoltare și dat pe mîna justiției.

Domnu' Tudor Ilie Toma era amărît, furios. Cuvintele lui Vasile Paul, președintele sfatului popular al comunei Dorobanțu, de care ține satul lor, îi răpiseră toată dulceața amăgirilor. A doua zi a făcut (ciudat de repede!) rost de piese și s-a apucat de reparații. N-a avut încotro.

E. Chelbașu

EPIGRAME

A.D.A.S.-ul din raionul Șomcuta amînă adesea plata asigurărilor.

Dacă-și pierde omul vita,
Banii drept e că-i primește,
Dar de pierderea de vreme
Cine îl despăgubește?

*

O semănătoare de la G.A.S. Urdari, raionul Filiași, stă de cîteva luni uitată pe cîmp.

De cînd stă din neglijență
De cinci luni pe cîmp la voi,
Seamănă în permanență —
Seamănă... dar a gunoi!

Biblioteca căminului cultural din Strîmtura, — raionul Sighet — stă închisă mai tot timpul, din cauza nepăsării tovarășei bibliotecare Papușciu Tamara. (Corespondent ION PASĂRE).

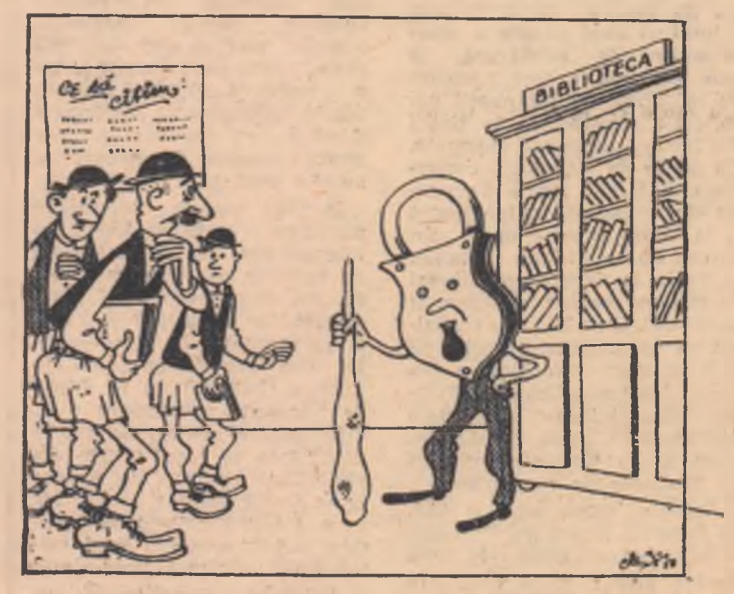

LACATUL: — Degeaba încercați! Peste mine nu treceți!

(Desen de AL. CLENCIU)

REDACȚIA: București Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10 7.60.20 7.60.40. ABONAMENTE: 7.60 lei anual. Taxa poștală plătită în numerar cont. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"